

Efter det bliver det, synes jeg, i dette Tilfælde ligegyldigt, enten det er Prioritet eller Grundbyrde, thi alle ere dog enige om, at denne Gæld hidrører fra Køb af Domæner. Hvad selve Summen angaar, havde jeg foreslået mig den noget større, men den Sum, der her er opgivet — og som vi jo maa antage for at være paalidelig, da vi ikke have noget andet at holde os til — af 2,603 Kr. 50 Ore er ikke saa affrækkende, at man kunde tænke sig, at Forslagets Vedtagelse ved 3dje Behandling kunde forstyrre den endelige Vedtagelse af Finansloven. Desuden er der jo det at bemærke, at de Folk, som finde Renten for høj og sige: Nej, vi ville ikke finde os i vedblivende at give 4 pCt. i Rente, vi ønske at indbetale vor Kapital, ere i første Række dem, der have bedst Raad til det, og de, der blive tilbage, er ganske naturligt dem, der have mindst Raad til det. Derfor kan jeg kun glæde mig ved, hvis det lykkes at faa vedtaget denne Medsættelse, idet jeg er overbevist om, at det vil komme de Folk til gode, som trænge til det.

Finansministeren (Vüttichau): Angaaende det Beløb paa 7,200 Kr., som jeg har stillet Forslag om til Oparbejdelse af Restancer for 2det københavnske Toldrevisionskontor, skal jeg blot bemærke, at det ingenlunde forholder sig saaledes, at Restancen af en stor Del Regnskabsrevisioner kan tilskrives Mangel paa Flid hos det Kontor og det Personale, som har haft med disse Revisioner at gøre. Det er jo i Bilagene oplyst — og jeg henviser atter her til Bilagene — at disse Restancer tværtimod have deres færlige Begrundelse deri, at Arbejdet har været for overvældende ved den Udvikling, der har fundet Sted under Kjøbenhavns Toldsted, og ved den Mangel paa Smødekommunen, der har været vist fra det høje Folketing, idet der længe forgæves har været søgt om den Hjælp, som først nu er ydet ved en Forøgelse af Personalet i det paa-gældende Kontor. Bilagene oplyse, som vel ogsaa almindelig bekendt, at der i tre Rigsdagsamlinger forgæves har været søgt om en Forøgelse af Personalet paa to Fuldmægtige, som man ansaa for aldeles nødvendige til Ledelse af Arbejdet, og om en Forøgelse af Medhjælpssummen. Naar det da Gang efter Gang fra Administrationens Side er blevet forlangt, at der skulde ansættes et større Personale ikke blot til Restancernes Oparbejdelse, men ogsaa til Udførelse af det daglig paahvilende Arbejde, og naar det ikke har kunnet opnaas før i Aar — i Aar er det opnaaet, det paaftønner

jeg med Taknemmelighed, idet jeg dog skal minde om, at der kun blev ydet een Fuldmægtig i Stedet for to, men saa til Bederlag de to Assistenten, man i Aar har anmodet om — mener jeg, at vi ikke behøve nærmere at godtgøre, hvor Ansvarer hviler for, at Restancerne ikke kunne blive bragte à jour. Ansvarer hviler ikke hos det Personale, der, som jeg har oplyst for Finansudvalget, arbejder noget længere, nemlig fra Kl. 10—4, end Tilfældet er i de andre Revisionskontorer. Det er jo et anstrengende og meget ensformigt Arbejde at sidde over disse Revisionsarbejder, og det forekommer mig at være en ret smuk Kontortid fra Kl. 10 til Kl. 4, især naar jeg dertil kan føje, at de Fuldmægtige, der ere Kontorchefen, baade der og i andre lignende Revisionskontorer, tage Arbejde med hjem, medens jeg ikke kan oplyse, om det er Stik eller ej, at paabyrde Medhjælperne, der kun have en ringe Løn, ogsaa at tage Arbejde med hjem. Jeg ser altsaa saaledes paa Sagen, at jeg maa komme med fornyet Anmodning om denne meget nødvendige Ekstrahjælp, hvis den nu nægtes, hvad jeg formoder vil ske, og stille Vædringsforslag i saa Henseende oppe i Landstinget. Jeg haaber da, at Folketinget vil vise den Velvilje at yde Bevillingen paa et senere Stadium. Jeg skal herom blot endnu tilføje, at det ikke er uden Fortilsælde, at der ydes en saadan Hjælp til Restancers Oparbejdelse. I Aaret 1881—82 viste det sig under 1ste Revisionsdepartement, at der ligeledes der, navnlig som Følge af de Birkninger, Lønningslovene havde haft, var Restancer at oparbejde, og der blev da begæret og paa Finansloven ydet en Bevilling i saa Henseende paa 2,400 Kr. Den Bevilling blev saa staaende Aarene igennem, og jeg antager, at Restancerne meget tilfredsstillende ere blevne oparbejdede. Omfider gif man i 1892—93 over til at yde denne Bevilling som fast, idet Medhjælpssummen blev forøget med 1,200 Kr., og de øvrige 1,200 Kr. bleve ydede til Ekspeditionssekretærhonorarer. Det forekommer mig, at det er en dyrere Maade at komme til Ende med disse Restancer paa. Den Vej, jeg har staaet ind paa, tror jeg er den ene rette og ogsaa den mest økonomiske. Jeg haaber derfor, at man senere vil stille sig velvillig til denne Bevilling.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Horsens Varehus skal jeg udtale min Tak for, at man har ydet Bevillingen baade paa Indenrigsministeriets Budget til Flytning af Varehuset i sin Helhed og til de Foranstaltninger, som dertil knytte sig, og ligeledes paa Finansministeriets Budget til en Ud-